

ROBIN

Deník poutníka

Stanislav Petr Kovář

Alferia®

Stanislav Petr Kovář

**DENÍK POUTNÍKA
ROBINA**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

© Stanislav Petr Kovář, 2020

Photo © LANDAFOTO s.r.o., České Budějovice, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektury Monika Jitřenková

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Alferia

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Alferia v Praze roku 2020,
jako svou 7587. publikaci

Tisk TNM print s.r.o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1559-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-1558-7 (PDF)

ISBN 978-80-247-3346-3 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.

ROBIN

Deník poutrníka

Stanislav Petr Kovář

PODĚKOVÁNÍ

DĚKUJI své ženě Irence za podporu a pomoc, za její inspirace a trpělivost. Děkuji jí za její stálý životní optimismus, který je nakažlivý, a za její pevné životní hodnoty, které ráda předává i lidem okolo sebe. Děkuji jí také za její příspěvek, uvedený zde jako „Dopis Robinovi“.

Děkuji také svým kamarádům Janě Peterkové a Davidovi Kiršovi za jejich příspěvky a cenné podněty pro tuto knihu. Bez nich by Robin nemohl dojít tak daleko, jako došel.

Děkuji Správě CHKO Třeboňsko za pochopení a umožnění vstupů do divokých částí území v chráněné krajinné oblasti za účelem ozdravných pochodů a fotografování pro tuto knihu.

Upozorňuji, že případná podobnost zde popsaných postav s živými osobami je jen čistě náhodná.

Motto:

Teď musíte jít všemu zlu z cesty. Nikdy už nesmíte zlo do sebe přijmout. Musíte si najít místočko, kde opět můžete přijímat nebeský, Boží klid, takže tím se pak ve vašem těle uskuteční pořádek.

- Bruno Gröning -

OBSAH

Poděkování	7
Prolog	15
Úvodem	17

PRVNÍ ČÁST CESTY – BLOUDĚNÍ

1. den – Osudná cesta	25
2. den – Cesta beznaděje	33
3. den – Cesta záchrany	39
4. den – Ohlédnutí	45
5. den – Život jako bludiště	51
6. den – Cesta do záhuby	57
7. den – Vzpomínky na cestu	63

DRUHÁ ČÁST CESTY – HLEDÁNÍ

8. den – Cestu si volíme sami	69
9. den – Balíček na cestu	75
10. den – Technika na cestu	81
11. den – Cesta s pomocí	85

12. den – Jdu do neznáma	89
13. den – Průzkumná cesta	95
14. den – Cesty vpřed a vzad	101

TŘETÍ ČÁST CESTY – PUTOVÁNÍ

15. den – Jdu pěšky	109
16. den – Společníci na cestě	117
17. den – Jídlo a pití na cestu	123
18. den – Cesty k oblakům	129
19. den – Na cestě k cíli	133
20. den – Hůlka záchrany	139
21. den – Cesta jako příležitost	145

ČTVRTÁ ČÁST CESTY – UZDRAVOVÁNÍ

22. den – Komunikace	153
23. den – Cesta domů	159
24. den – Pocit vděčnosti	163
25. den – Cestami se učíme	167
26. den – Sám na cestě	173
27. den – Průvodce	177
28. den – Stavba obydlí	185

PÁTÁ ČÁST CESTY – OBĚTOVÁNÍ

29. den – Zranění z cest	193
30. den – Musím bojovat	197
31. den – Cesty ke konci	203

32. den – Nedělat více škody než užitku	203
33. den – Musím si tím projít	213
34. den – Chodit mezi protiklady	217
35. den – Cesta plná dobra i zla	221

ŠESTÁ ČÁST CESTY – POKÁNÍ

36. den – Cesty jsou různé	229
37. den – Musím i lovit	235
38. den – Cesta marnosti i radosti	241
39. den – Cesta utrpení	247
40. den – Cestou strachu	251
41. den – Stopy na cestě	257
42. den – Rozmarnost počasí	261

SEDMÁ ČÁST CESTY – SMÍŘENÍ

43. den – Chci přežít	269
44. den – Pro štěstí a zdraví	275
45. den – Opora na cestě	281
46. den – Změny v čase	287
47. den – Jsem tady a teď	293
48. den – Odchod	299
49. den – Návrat	305
50. den – Mám krásný sen	311

Závěrem	321
O autorovi	327

PROLOG

TENTO PŘÍBĚH s mými pocity rozhodně nezachází v rukavičkách. Krize našeho „civilizovaného“ způsobu života, deprese a smutek a pak prudce nahoru na vlně vnitřní síly a odvahy Člověka-Boha, pochybnosti, bezradnost i víra v sebe, strach versus touha a pnutí ke změně...

Je toho někdy až příliš, co prožíváme na klikatých životních cestách, které projíždíme závodním tempem, a když nás postihne nějaká havárie či ztroskotání, je to často vlastně naše záchrana. Zastavit a prověřit své hloubky nebo mělčiny. Je to asi náš lidský osud, že si začneme klást otázky a hledat odpovědi, až když se začínáme topit. A protože naše duše nás stále drží na bílém laně, jednoho dne najdeme cestu domů a správnou odpověď na tu nejdůležitější otázku – kdo jsem?

Díky, Poutníku, za tvé otázky i za tvé odpovědi. Jsou to orientační kamínky na naší společné cestě do jednoho Bodu, jednoho Srdce jediného Stvořitele.

*Jana Peterková, autorka projektů Novou cestou a Křižovatky,
zakladatelka internetové Televize Natura, Dubné*

ÚVODEM

MŮŽEME ASI VYRAZIT NA RŮZNÉ CESTY. Zním lidi, kteří odjeli do Indie, nebo třeba do Tibetu, Thajska, Japonska, Číny, Ruska, do Mexika nebo Brazílie, do Egypta nebo do Maroka. Asi je to tam nějak samo táhlo. Jiní lidé se vydali na pouť do Santiaga, do Lurd nebo do Jeruzaléma. Někteří zase do divočiny v horách, do Pyrenejí, Alp, Beskyd nebo Tater. A některým stačilo jen projít nejbližší pahorkatinu nebo sjet nespoutanou řeku. Nebo začali chodit na kurzy jógy, tance či karate.

Já sám jsem se nikdy neodhodlal na takovou větší, namáhavější a nebezpečnější cestu nebo cvičení vyrazit. Proto mne asi nakonec potkalo toto! A o tom všem vám nyní budu vyprávět...

Je to můj příběh. Příběh plný ponaučení. Deník z mé dlouhé cesty. Není vymyšlený. Opravdu se mi to přihodilo. Nebo možná jen zdálo. Posuďte sami.

Nic se neděje jen tak, pro nic a za nic. Jsme na nějaké cestě, abychom se něco naučili a někam došli. Máme mnoho možností, co dělat a kudy jít. Ale jen ta jedna cesta, ta moje, je správná. Musím si tím projít. Na takové cestě se asi mohu dost ušpinit,

ale mohu se také očistit. Záleží jen na mně, jestli dojdou do cíle a jestli tam budu špinavý, nebo čistý, slabý, či silný.

Každý máme svoji cestu, kterou jdeme, a každý jsme na této cestě trochu jinde. Všichni se však snažíme dostat k nějakému vzdálenému cíli. Tím hlavním cílem je zřejmě pochopení smyslu našeho života. Kladu si proto znovu otázky: *Kdo jsem? Kam jdu? Proč vlastně stále někam jdu? Co hledám? Mám nějaký cíl? Proč jsem stále na cestě? Co mne nutí jít dál? Proč hledám nové cesty?* A to jsou stejně závažné otázky, jako když se ptáme, co je to život a jaký je jeho smysl..., a na ně jsou potom stejně závažné a těžké i následné odpovědi.

Kam to vlastně jdeme, k čemu stále směřujeme? Jde nám asi všem jen o to jediné: dojít ke zklidnění své duše, nalezení sebe sama, k odpuštění sobě i druhým a k věčnému pokoji. Všechny tyto cesty tedy mají podobný cíl: najít klid a rovnováhu v duši. Když k takové rovnováze dozráváme, vracíme se vlastně domů. K sobě. Do sebe. Někdo se tam asi nevrátí nikdy. Ale my přece chceme tam domů, k pořádku a harmonii. Toužíme po tom. Po poklidu a harmonii domova. Říká se: zasaď strom, postav dům a zplod' syna. To znamená – vytvoř svůj domov, svoje ukotvení. Svůj přesah. To je zřejmě náš smysl života na této planetě.

Moje životní pouť začala velkou změnou, přeměnou mého světa, velkou živelní pohromou, a končila další změnou uvnitř ve mně, totiž velkým pochopením a odpuštěním, vděkem za tuto školu života a vírou v konečnou spravedlnost a mír.

Kdysi jsme si ničeho nevážili. Zdálo se nám vše marné a zbytečné. Marnost nad marnost. Snaha se neodměnila, zásluhy neuznaly. Dobré nápady neocenily. Vynálezy se nerealizovaly, rady se nebraly vážně. Vše nám připadalo marné a zbytečné. Energií se plýtvalo, myšlenky zapadly do archivů, zlepšováky pod stůl. Nebyla vůle domluvit se, spolupracovat. Svět šel svou cestou a my lidé také každý tou svojí.

Pídíme se zejména po třech základních kvalitách naší cesty: chceme znát její náročnost, její cíl a její smysl. Přitom asi platí úměra – čím hlubší je smysl mé cesty, tím je vyšší cíl a tím je také větší její náročnost. Nezlobme se proto na osud, že nám přináší tak náročný život. Je to asi tím, že mu dáváme vyšší smysl, že chceme dojít hodně daleko!

Tento příběh Robina nám ukazuje možnosti, jak se s jednotlivými problémy a překážkami ve svém životě poprat, jak je zdolat a jak z nich vyjít posílení a poučení. Zatímco my si navzájem přejeme co nejvíce klidu, zdraví a štěstí, tak naopak jen taková cesta, která je plná pohybu, změn, nemocí a těžkostí, nás posouvá životem kupředu. To, co nás posiluje a formuje, jsou kupodivu spíše překážky, těžké úkoly, překvapivá setkání a bolest než pohoda a mír.

Pojďte i vy se mnou na takovou očistnou cestu! Bude dlouhá, namáhavá, ale zvládnete ji. A vrátíte se zdravější, silnější, radostnější, soběstačnější. Nevrátíte se již sem do tohoto starého světa, ale do světa zcela jiného, a mnohem krásnějšího.

Pojďte prožít dobrodružství, překvapení, zážitky, zhlédnout nové obrazy a slyšet novou hudbu. Očistnou hudbu. Vráťte se

uvolnění, zklidnění, křeče povolí, oběh tekutin se rozproudí. Zejména dojdete k odpuštění. Odpustíte sobě, příbuzným, všem lidem, celému světu. Ten se vám opět bude jevit přátelský, veselý, přívětivý. A to přece stojí za to!

V tom novém světě se již obejdete bez přístrojů, elektrotechniky, hlučných motorů a chemie. Zjistíte sami, že je vlastně k ničemu nepotřebujete. Že sám „černý vladař“ nás lákal na tato pozlátka, výhody a zábavy. Posílal nám nové hry, nové hračky, nové přístroje, abychom se zabavili, zapomněli, kdo jsme, a tak nezlobili. Když nás to omrzí a začneme více přemýšlet, dá nám k dispozici další, nové hry. Nebo novou chemii v pití a jídle. Nebo v injekcích. Jsme potom plně v jeho moci, může si s námi dělat, co si zamane...

Pojďte se tedy se mnou vyvázat z pout naší technické civilizace. Zkusme společně hledat jiné, zdravější a krásnější věci. Budeme se prodírat přírodou, chodit bosky v potocích a nechávat se šlehat čerstvým větrem. Abychom očistili nejen svá těla, ale zejména své duše. Naším vůdcem a průvodcem bude sám slavný Robinson – tedy spíše jeho odkaz, jeho potomek, poutník jménem Robin.

Tato kniha pojednává o takovém novodobém Robinsonu Crusoe, který také ztroskotá a žije v džungli. Najde na pomoc jen takovou zvláštní hůlku, ta mu je oporou v těžkých situacích a pomůže mu k návratu. Cesta je však dlouhá a její konec je hodně daleko...

Přál bych si, aby každý, kdo tuto knihu otevře, byl po jejím přečtení na své cestě o kus dál k cíli, aby se posunul blíže ke své-

DENÍK POUTNÍKA ROBINA

mu očištění a uzdravení. Příběh Robina by tak vlastně mohl být pro mnohé z nás nejen zábavný, ale i poučný, možná dokonce léčivý. Poďte s námi dál, vpřed!

PRVNÍ ČÁST CESTY

BLOUDĚNÍ

1. DEN

Osudná cesta

VÍTR SE UTÍŠIL asi jen proto, aby mohl nabrat novou sílu a znovu udeřit. Stromy padaly kolem nás jak třísky a auto se pohybovalo kupředu již jen svojí setrvačností. Civěli jsme tupě před sebe. Potom jsme ale do něčeho tvrdě narazili. Sklo z oken se vysypalo. Kolem nás byl jen samý oheň a voda. To pouzdro s balíčkem, který jsem měl navečer ve městě předat, jsem uchopil oběma rukama a přitáhl si ho na prsa, jako by mne mělo ochránit od dalších ran.

Zavřel jsem oči a upnul svoji mysl k nebi. Někam tam nahoru, do vesmíru, do nekonečna. Nemodlil jsem se často, ale nyní jsem to považoval za to nejmoudřejší, co mohu udělat. Tlak větru mi lepil mokré šaty na tělo, zuby mi jektaly zimou, jazyk se mi lepil na patro. Odevzdal jsem se do rukou božích. Nevím, jak dlouho jsem tam ležel, ani nevím, co se to dělo kolem mne. Naše auto asi již někam odplavalo a jeho řidič zmizel i s ním.

Uvědomuji si zpětně, že to, co nás nyní potkalo, bylo již o několik dní dříve s jistotou předpovězeno. Ve zprávách sice varovali

před prudkou změnou počasí, nikdo to však nebral příliš vážně. Nikdo nezastavil ani vlaky, ani letadla, nezrušil služební cesty, ani nezajistil stanice první pomoci. Nikdo nechtěl slyšet strašení, výstrahy meteorologů, varování sdělovacích prostředků. Každý si myslel, že jeho se to vlastně netýká, že to přece nějak zase pomine, že to odejde, přeskočí...

Jen můj kamarád David asi již něco tušil. Měl jet se mnou, ale na poslední chvíli to odmítl. Zůstal doma, na něco se vymluvil. Zlobil jsem se na něho. Uměl se v cizině domluvit lépe než já. Ale nyní jsem vlastně i rád, že v tom autě nebyl také s námi.

Již cestou přes blata jsme slyšeli z dálky to hrozné dunění. Není snad nic strašnějšího, než když se vám začne trást zem pod nohama a slyšíte odněkud ty dunivé, neznámé zvuky. Zvuky se zarývají do hlavy a narušují nervy, nervová vlákna vibrují a lidé i zvířata podléhají šílenství. Pukají zemské kry a vydávají neuvěřitelně skřípavé, vrzavé a chraptivé zvuky. Pak se objevuje to silné, oslnivě bílé světlo, co spaluje vše, co mu přijde do cesty, taví všechny jemnější materiály, plasty a vlákna.

Přišlo to sice velmi rychle, ale trvalo to pak celou věčnost. Vypadalo to, jako když se hrouť samé základy světa. Najednou byla tma a strašná zima, z toho hned zase velké horko a silná záře. Cítil jsem také podivné smrady, jiné, než na jaké jsme byli zvyklí v běžném životě...

Mám takový divný pocit, že jsem zde zůstal velmi sám, pouze já sám a okolní divoká příroda, bez přátel, bez ochrany a bez pomoci, sám uprostřed běsnící bouře, odkázaný pouze na své zna-